CLIMATUL DE MUNCĂ, DE RESPONSABILITATE — CONDIȚIE PRIMORDIALĂ A PERFORMANȚEI

În Mesajul pe care tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului, președintele țării, l-a adresat Conferinței pe țară a mișcării sportive este puternic subliniată necesitatea educării la sportivi a înaltelor calități morale ale omului nou, între care cinstea, modestia, autodepășirea. Cităm din Mesaj: **„Tuturor sportivilor noștri — și în primul rînd celor fruntași — li se cere să fie un model și un exemplu de urmat în toate privințele, să dea dovadă de un profund sentiment al responsabilității și de o înaltă conștiință patriotică, răspunzînd cu demnitate, prin rezultate valoroase, condiției de care se bucură în țara noastră, dragostei și prețuirii cu care sînt înconjurați de masele iubitorilor de sport".**

În spiritul acestei prețioase indicații, în Rezoluția Conferinței pe țară a mișcării sportive au fost înscrise sarcini corespunzătoare pentru toate cluburile și asociațiile

CAUZA CAUZELOR

sportive, pentru toate cadrele sportului, iar în instruirea cu organele nou alese din județe și cluburi, care a avut loc imediat după Conferința pe țară, conducerea C.N.E.F.S. a acordat o atenție aparte aspectelor legate de necesitatea întronării ordinei și disciplinei, a spiritului de responsabilitate, a unui climat sănătos de muncă în toate unitățile mișcării sportive.

Viața oferă nenumărate exemple pozitive în acest sens dar, din păcate, încă destule aspecte negative. Este fără echivoc faptul că, în orice ramură de sport, succesele sau insuccesele se explică adeseori, în primul rînd, prin existența sau inexistența acestui climat, prin natura relațiilor ce se creează între sportivi, între sportivi și antrenori, între antrenori, sportivi și conducerile cluburilor (asociațiilor), în funcție de atmosfera existentă. Mai sînt, firește, și alte cauze, cu rolul lor bine determinat dar — așa cum precizam — principala cauză este modul cum se desfășoară munca, starea de ordine și disciplină, ca și atitudinea oamenilor față de obiectivele și sarcinile ce le stau în față.

Am dedicat acestei probleme majore coloanele pe care vi le supunem atenției, cu exemple de tot felul din cîteva unități sportive.

Mircea RAHOVEANU

C.S.Ș. AL CEFERIȘTILOR NU LASĂ SĂ SE STINGĂ FLACĂRA VOLEIULUI GIULEȘTEAN

În Giulești, cartierul ceferiștilor din Capitală — nu se putea în alt loc — am aflat **Clubul sportiv școlar C.F.R.**, creat în urmă cu 3 ani (împliniți de curînd, la 3 septembrie) în cadrul **Liceului industrial nr. 12.**

Asistînd la unul din antrenamente, am întîlnit o veche cunoștință din marea familie a voleiului, profesor și antrenor de circa 14 ani — **Ion Șoacă.** Pentru cei care îi cunosc munca lui, migala cu care alege și crește, de ani, voleibaliști, este destul să arătăm că în prezent 10 din jucătorii săi evoluează în Divizia „B" de volei, iar alți 8 în Divizia „A". Între care **C. Bădiță** (Steaua), **C. Steriade, S. Băroiu** (ambii Calculatorul), **G. Enescu** (Dinamo). În diverse perioade componenți ai loturilor naționale. Acum, la club, pregătește, împreună cu colegul său **Ștefan Wassilko,** mai multe echipe: una în campionatul republican al juniorilor — divizia națională, 3 în campionatele de juniori II, una în campionatul de calificare și una de juniori III, începători.

În mica „fabrică de volei", după cîte ne dăm seama, tovarășe Șoacă. Cu cîți elevi lucrați?...

— **Circa 100, de la 12 la 18 ani, elevi ai liceului nostru sau ai celor din preajmă. Unii au ajuns de-acum în „vizorul" specialiștilor. De pildă, Ion Dobre și Marian Constantin sînt ceruți la lotul republican de juniori, iar ca propun alți doi, la fel de talentați: Ilie Popescu și Eugen Hănceanu.**

— Ce legătură există între club și echipa divizionară „B" Rapid?

— **Sîntem, oficial, pepiniera Rapidului. Anul trecut aveau 8 jucători de la noi, anul acesta vor avea 10. Să nu se stingă flacăra voleiului în Giulești...**

Între timp antrenamentul continuă: „fandări și plonjoane" — se comandă. Apoi „pase cu deplasare înainte și înapoi". Se lucrează serios, fără rabat, cu băieți tineri, înalți: **Popescu** și **Hănceanu** au 1,91 m, **Badea** 1,93 m, iar **Dobre** și **Constantin** 1,94 m. Încet, brațele și picioarele tinerilor prind a luci de sudoare, petele de apă de pe tricouri se întind. Și a trecut doar una din cele două ore de antrenament. Seriozitate, pasiune, muncă neprecupețită. Un climat — se vede, se știe. După rezultate — de excepție.

— **Știi** — se confesează antrenorul — **noi sîntem ceferiști și asta explică multe. Tatăl meu a lucrat 40 de ani la C.F.R. ca mecanic, acum facem parte dintr-un club ceferist, copiii de aici vor deveni ceferiști. În viața noastră, la loc de cinste stau seriozitatea, pasiunea și munca.**

Da, ne-am dat seama că în această unitate educarea tinerilor este pe prim-plan: **„Înainte de a fi sportivi, sîntem ceferiști** — ni s-a spus — **și asta obligă".** Nu mai prididеam notîndu-ne principii: **„Sportul le este necesar pentru viață", „În concepția tinerilor noștri sportul nu este un mijloc de a rezolva probleme ale vieții, ci un mod util, plăcut, de a petrece timpul liber și, totodată, de a ridica performeri", „Le cerem sportivilor, încă de mici, muncă fără preget, îi convingem că ei pot deveni sănătoși, frumoși, prin sport, că pot obține și frumoase satisfacții."**

— **Nu, n-am avut rebuturi în educație, de nici un fel. Nici o abatere. De fapt, încă de la selecție, „dubioșii" sînt lăsați de o parte. Rămîn cei ce muncesc. Majoritatea sînt și elevi fruntași la învățătură: Popescu, Badea, Brebeanu, Iorga. Vrem să creștem sportivi pentru Rapid, dar mai ales oameni adevărați pentru societate. Cu care ceferiștii să se mîndrească...**

Într-adevăr, la Clubul sportiv școlar C.F.R. se merge pe drumul cel bun, într-un stil propriu. Cu gîndul la titlul de ceferist, cu seriozitate, cu dragoste față de muncă și de sport. Frumos, deosebit de frumos, merite în această direcție revenind profesorilor (în afara celor amintiți, mai lucrează aici **N. Șurtea** și **E. Lazăr**), directorilor acestui liceu (**Al. Florea** și adjunctului său, **M. Pencea**) și, nu în ultimul rînd, președintelui de onoare al clubului, **D. Vețeleanu.**

Modesto FERRARINI

„PRIN EFORT, PRIN STĂRUINȚĂ, CHIAR ȘI ELEMENTELE MAI PUȚIN DOTATE POT AJUNGE PE PODIUM..."

ne asigură, prin fapte, prof. Ion Dincă, antrenor de handbal la Clubul sportiv școlar din Caracal

O știre aparent fără o semnificație de proporții: la Baia Mare, sub genericul „Daciadei", cei mai mici iubitori ai handbalului, fete și băieți, și-au disputat „Cupa Pionierul". Pe locul I în disputa fetelor, micile handbaliste de la **Școala generală nr. 2 din Caracal**; de fapt, **sportive la Clubul sportiv școlar din acest oraș,** pregătite de un foarte tînăr profesor-antrenor, **Ion Dincă,** absolvent I.E.F.S. — promoția 1977. Rezultatele handbalistelor din Caracal, poziția lor fruntașă au surprins. Cum să se situeze înaintea unor sportive din centre cu o recunoscută tradiție, ca Baia Mare, Sighișoara, Iași sau Galați? Dar cine le-a văzut jucînd, cu o bună organizare a acțiunilor în fiecare meci, cu o mare abilitate și cu un dezvoltat simț al porții, toate aceste atu-uri cu mult peste ce e de așteptat la vîrsta lor, și-au spus: **„Primul loc li se cuvine cu prisosință!..."**.

...Artizanul micilor handbaliste din Caracal este, cum am precizat, un antrenor tînăr. L-am cunoscut, după repartizare, într-o așezare oarecare, din județul Olt, la **Jieni,** apoi la Caracal. **„Cu ce treburi, profesore?** Venise să vadă dacă nu cumva cei din Caracal, de la clubul școlar, n-au nevoie de **„ceva ajutor în alcătuirea unor echipe de handbal".**

Se înțelege că aveau nevoie, și încă de un ajutor cît mai mare... Ion Dincă s-a oferit să lucreze și în cadrul acestui **club, „ori de cîte ori e nevoie, oricînd, viața mea este sportul, handbalul. Puteți să mă chemați și noaptea, vă stau întotdeauna la dispoziție...".** Modul acesta de exprimare **„încărcat, stufos, exagerat",** cum sublinia **Gh. Donciu,** președintele C.O.E.F.S. Caracal, n-a lăsat o impresie prea bună.,, **Un lăudăros și un... teribilist",** au spus cei mai mulți.

Timpul și mai ales faptele au dovedit însă că prof. Ion Dincă este realmente un antrenor pe cît de tînăr, pe atît de hotărît să facă treabă. Și încă o treabă de calitate. A găsit vreme să își selecționeze elevele (căutîndu-le în fiecare școală din Caracal și din așezările vecine), să stabilească legături cu părinții, cu profesorii-diriginți. Și-a întocmit în așa fel programul de muncă, încît zilnic fetele, micile sale handbaliste, să poată efectua cîte un antrenament. Pregătirea fizică, însușire de elemente tehnice, jocuri cu selecționate de școli, întîlniri cu echipe din alte localități ale județului și chiar din țară. Pus, într-adevăr, pe treabă serioasă, antrenorul Ion Dincă era însetat totodată de dorința și ambiția de a învăța el însuși. Așa a ajuns să realizeze o legătură directă cu Brașovul, cu colectivul de profesori-antrenori de acolo, în primul rînd cu Pic Popescu-Colibași, creatorul recunoscut al atîtor generații de handbaliste. Apreciatul antrenor i-a fost (și îi este!) un permanent îndrumător. **„Băiete, ai început bine, mergi tot așa !...".**

Ion Dincă a ascultat acest sfat, și-a continuat cu același zel munca. Paralel cu echipa inițială, formată după numai un an de activitate, și-a alcătuit un lot larg de sportive. Printre ele și **Veronica Florea. „Pierzi timpul cu ea, nu vezi că n-are niciun fel de deprinderi ?!"** Veronica era, cum se spune, un fel de antitalent, dar prezenta un atu la care antrenorul ținea mult: gabaritul ei „mergea" spre 1,80 m. Și aceasta la 13 ani! S-a adresat părinților fetii, i-a convins că va face din ea, în pofida neîncrederii unora, o mare sportivă. Condiția: părinții să fie aliații antrenorului. Condiție respectată. **Un an întreg Veronica a făcut cîte două antrenamente pe zi, a muncit... cît o echipă întreagă! Și, astfel, antitalentul de ieri a ajuns prima handbalistă a clubului!**

Chiar dacă s-ar fi limitat la atît, efortul prof. Dincă ar merita toată prețuirea. Dar, cum ați văzut, a făcut mult mai mult; a ajuns ca echipa sa să fie prima pe țară între formațiile de minihandbal!...

Tiberiu STAMA

In aqua-forte: AMBIȚIA DE A OCUPA... ULTIMUL LOC

La campionatele mondiale de canotaj de la Lucerna, Valeria Răcilă, într-o probă în care specialistă era Sanda Toma, a avut marea ambiție de a ocupa primul loc în serii, primul loc în semifinale unde, chiar dacă s-ar fi clasat pe locul 3, tot intra în finală! În cursa pentru medalii a condus 990 de metri, a străbătut „umăr la umăr" cu sportiva sovietică Irina Fetisova mica distanță pînă la linia de sosire, dar „foto-finișul", privit atent de mai multe ori, a arătat... medalia de argint!

O dorință fierbinte de a reprezenta cu cinste culorile țării au avut și echipajele noastre de 4+1 rame, 4+1 visle *(fete)* și 4 f.c. *(băieți)* — toate medaliate cu bronz la această mare competiție. *Un singur echipaj a făcut excepție de la această firească comportare, de la datoria de a lupta în chip sportiv pentru întîietate:* schiful de 2 rame, *alcătuit din Ana Maria Naghiu și Luminița Furcilă, clasat pe ultimul loc în această probă. Nu în finala mare, ci în cursa care avea să decidă locurile 7—12...*

Trecuseră de ultimele balize mai toate echipajele, trecuseră și tinerele sportive din R.P. Chineză, cu mai puțină experiență competițională în canotaj, dar medaliatele noastre cu bronz, în schiful de 8+1, la ediția müncheneză a C.M. abia veneau! Veneau după o cursă în care au făcut totul pentru a ocupa... ultimul loc. „Totul" în sensul că pentru a întîrzia cîteva secunde de la întîlnirea cu linia de sosire nu era nevoie de un efort nemaipomenit, ci doar de cîteva lovituri cu dibăcie frînate, de o ușoară deviere a schifului de pe drumul lui drept. Dar de ce toată această neverosimilă manevră?

Din pricina unei discuții antrenor-sportiv, în care cel jignit, cel neîndreptățit — sportivul — a trebuit să se... răzbune. Dar nu așa, o răzbunare oarecare, ci una care să usture, prin care să înțeleagă el, antrenorul, că sportivul are... ultimul cuvînt de spus. Iar ultimul cuvînt a fost... ultimul loc *— 12, din tot atîtea echipaje aliniate la startul acestei probe.*

Sigur, și antrenorii greșesc. Aproape ne-am obișnuit să aruncăm totul în circa celor care pregătesc echipele. Dar, admițînd că nu pedagogul a avut dreptate în cazul de față, pe cine se răzbuna sportivul? Firește, în opinia „răzbunătorului", pe antrenor, care se va dovedi că a avut carențe în pregătire, care va fi criticat, retrogradat, poate chiar schimbat. În fapt, nu pentru ce s-a întîmplat, ci pentru că a ofensat!...

Poate nu amîndouă sportivele au fost implicate în acest incredibil loc 12, după ce în serii, bunăoară, veniseră pe locul 3, înaintea canotoarelor din S.U.A., Bulgaria, Anglia. Un lucru este cert: de suferit a avut numai prestigiul canotajului românesc.

Așadar, Ana Maria Naghiu *(Olimpia)* și Luminița Furcilă *(Dinamo) au înscris* — pentru prima dată în istoria schifului nostru feminin — *un loc 12! După o susținută pregătire pe Snagov, după o costisitoare verificare în mai multe regate internaționale, după efortul valutar făcut pentru a participa la C.M. din Elveția.*

Federația de specialitate, secțiile de canotaj ale cluburilor respective vor analiza, sîntem încredințați, evoluția — voit nesatisfăcătoare — a acestui echipaj care a avut „marea ambiție" de a ocupa ultimul loc. Așteptăm măsurile, climatul de disciplină, de responsabilitate care trebuie să domnească în mult apreciata noastră școală de la Snagov.

Vasile TOFAN

ÎNTRE A MUNCI ȘI A MIMA MUNCA

Două moduri diferite de a înțelege să muncești ni le-a prezentat prof. Teodor Bolea, președintele Clubului sportiv școlar „Triumf" din Capitală. Pe de o parte, cel oferit de prof. Paul Niculescu, care, după ce a descoperit, printre altele, doi valoroși jucători — pe Sorin Diaconu și Petre Malecu — a urcat deunăzi echipa națională de polo-juniori pe treapta a II-a a podiumului la cel de al 8-lea campionat european, de la Varna. În... sălile secției de polo de la „Triumf", divizionară A, se află acum alte echipe de juniori (14 ani și mai mici) care, recent, la turneul final al „Cupei de vară" de la Tg. Mureș, a obținut TOATE TROFEELE PUSE ÎN JOC: locurile I în clasamentul pe echipe, la golgeteri (Liviu Nemoianu — 22 goluri înscrise) și pentru cel mai bun portar — David Tănase. După Sorin Nedelcu, titular din componenții de bază ai echipei României la Varna iată, deci, încă un portar de perspectivă! Profesorul antrenor Virgil Pleșca promite să-l succeadă cu bune rezultate pe Paul Niculescu...

Ceea ce nu fac, din păcate antrenorii secției de scrimă de la „Triumf", Cornel Bunicelu și mai ales Gheorghe Matei. „Deși au în față două modele demne de urmat, profesorul Ion Halmaghi, care i-a modelat pe Ion Popa și Octavian Zidaru, spadasini în lotul național și antrenorul Nicolae Marinescu pe alt spadasin fruntaș, Mihai Popa, Bunicelu n-a scos în prim-plan decît sportivi de valoare medioră, care n-au ajuns pînă acum în echipele reprezentative: Marcvart și Gîoașe. Iar Matei nici atît, motivînd că nu lucrează decît de... doi ani în club. Cu spiritul său de suficiență, antrenorul Bunicelu consideră că a realizat foarte mult în acest club, iar Matei — cu veleități de fost antrenor de lot — promite mereu".

Dacă avem drept criteriu „roadele" peregrinării antrenorului Gh. Matei la Ploiești, Galați și la lot — egale cu ZERO, motiv pentru care a și fost înlocuit — atunci cei de la C.S.Ș. Triumf rămîn să aștepte în continuare — fără termen — și să spere în promisiunile sale.

T. BRĂDEȚEANU

La C.S.Ș.A. Cîmpulung Muscel

CU SUPORȚI NOI, ȘTACHETA SE RIDICĂ

Profesorul Gabriel Bădescu își exprimă, ca unei vechi cunoștințe, amărăciunea că un coleg al meu a fost nedrept cu Clubul sportiv școlar de atletism Cîmpulung Muscel, folosind într-un articol un epitet prea tare. Nu-i iau apărarea colegului dar, văzînd despre ce e vorba, întreb dacă nu cumva există vreo asemănare de situație cu povestea care are ca tîlc zicala „Nu mi-e necaz că m-a bătut, dar de ce mi-a dat brînci ?". Da și nu. Da, fiindcă actualul responsabil al clubului în discuție nu respinge critica făcută stării sporturilor olimpice în județul Argeș. Nu, pentru că articolul cu pricina face, prin forța lucrurilor, o „radiografie" a acestor sporturi, deci și a atletismului — vechea sa pasiune și îndatorire — iar dinamica ar arăta un oarecare plus în ce privește clubul școlar din Cîmpulung. Inspectorul școlar de specialitate Cornel Stănescu și președintele C.J.E.F.S. Argeș, Gheorghe Crețu, de față la discuție, înclină din cap, în semn de „Asta cam așa e !..."

Da, întîmplarea face să cunosc cîte ceva din perioada de glorie a clubului școlar specializat pe atletism din Cîmpulung, primul de acest fel, cu primul stadion de atletism din țară — o bijuterie, nu altceva — cu profesori entuziaști și cu aruncători („specialitatea casei") de lot olimpic. Surorile Cataramă și alții... Mai știu (și împărtășesc și asta interlocutorilor) că intrarea în anonimat a clubului a fost pusă ba pe seama lipsei de înțelegere a inspectoratului școlar, care... nu a aprobat cumpărarea unei lăzi cu portocale pentru elevii sportivi, ba pe apariția autoturismelor în curțile profesorilor, inclusiv a soților Bădescu, ceea ce a înlocuit antrenamentele de sîmbătă și concursurile duminicale cu „ieșirile" profesorilor-antrenori la cabana Voina și la Rucăr, mai ales că atunci nu era problema cu soț și fără..

Profesorul Bădescu rîde, nu mă contrazice, ceilalți dau din cap în semn de „Asta cam așa e !"... Și vechea mea cunoștință scoate din servietă o hîrtie, tocmai o întocmise pentru o analiză la Inspectorat, dar pentru că veni vorba... Și citește, de pe două coloane, 1981 — cînd a fost o ședință „tare" cu inspectoratul și „cjefsul" și a fost înlocuită conducerea clubului și 1982, deci după numai un an, la o analiză cu președintele federației. La concursul „Prietenia", clubul a avut în 1981 un singur finalist, două locuri IX și unul XI, iar în 1982 două medalii de bronz (din cele cinci medalii ale lotului) și un loc IX. La Jocurile Balcanice de atletism clubul cîștiga în 1981 o medalie de bronz („de fapt un sfert de medalie" printr-un atlet la ștafeta de 4 x 100), iar anul acesta trei medalii, dintre care două de argint și una de bronz...

Și Gabriel Bădescu citește mai departe: la concursuri republicane de juniori III și II au fost obținute 6 locuri I în 1982, față de 3 în 1981, 5 locuri II, față de 3 și 4 locuri

● Să privim lucrurile în dinamica lor, cînd dinamica există ● Cu soț sau fără soț, duminicile sînt bune pentru concursuri ● Chiar și în atletism se pot face progrese în numai un an ● Exigența pleacă de la exemplul personal ● Critici, sfaturi, dar și sancțiuni ● Centru olimpic atletic pentru toți elevii talentați

III, față de 3. De la locul 28 în clasamentul neoficial pe cluburi la juniori III la locul 1 și de la 4 la juniori II la 1, spune și asta cîte ceva.

Care este explicația — am întrebat — mai ales că în atletism e greu de schimbat ceva de la un an la altul ?... Am sugerat să se mențină comparația 1982 față de 1981.

„Da — zice prof. Bădescu — **o să încep cu autoturismele personale, că văd că nu ați uitat nici marca primei mele mașini. Să știți că sîmbăta și duminica facem antrenamente, și după-amiaza. Și în duminicile cu soț și în cele fără... Muncim mai mult, în primul rînd noi, profesorii, și asta se reflectă și în atitudinea elevilor. Apoi, colectivul de cadre este mai sudat, iar sprijinul reciproc funcționează tot mai bine, fără ca vreunul să se considere mai „deștept" sau altul „dădăcit".** Exigența se simte cu adevărat, la toate nivelele, fiecare dorind să arate că poate rezolva cu bine sarcinile ce-i revin și știind că singurul criteriu de apreciere rămîne performanța realizată. E rîndul inspectorului școlar să adauge că prof. Gabriel Bădescu e un exigent neînduplecat, cu sine, deci cu atît mai mult cu alții, că și Inspectoratul se ține mai aproape de club, a dat și sancțiuni, a reținut și de la grade didactice, a și sfătuit... Au dispărut reclamagii, rezistența la nou, a crescut autoritatea consiliului de conducere a liceului de filologie-istorie (director, prof. Maria Cristescu), se simt grija și ajutorul operativ al organizației de partid, funcționează organul colectiv de conducere a clubului sportiv școlar. Analizele la concret de fiecare marți și ședințele metodice lunare, cu referate, sînt lege, poate să ningă, poate să plouă. Și încă un exemplu edificator: iarna se lucrează ca și vara, se fac antrenamente multe în aer liber, de fapt pe zăpadă, se organizează concursuri la care participă cu deosebit interes sportivi din județele Covasna, Brașov, Dîmbovița, Dolj, Prahova și Vîlcea, care nu mai găsesc asemenea concursuri din alte locuri.

S-a îmbunătățit, în acest climat, relația profesor-elev, fapt esențial în atingerea volumului și intensității propuse, în realizarea obiectivelor. Elevii au fost puternic stimulați de realizările din concursul „Prietenia" și Jocurile Balcanice. Așa se face că — de pildă — Ortensia Iancu a sărit în '82 1,75 m față de 1,55 m în '81.

Ce părere are coordonatorul C.S.Ș.A. Cîmpulung Muscel de posibilitatea înființării unui centru olimpic de atletism ? Se poate, îmbunătățind selecția în perimetrul clubului și promovînd elementele talentate din alte județe, care nu au încă posibilități corespunzătoare de pregătire, sportivii urmînd să aibă dublă legitimare, pentru a încuraja unitățile sportive de origină.

Mircea COSTEA

TREI CLUBURI ȘI O CONCLUZIE

Stăteam de vorbă, zilele trecute, cu unul dintre cei mai vechi jucători ai campionatului de fotbal: *Dumitru Antonescu.* Toți, dar absolut toți colegii lui din promoția constănțeană și-au pus — cum obișnuim să zicem — de mult ghetele în cui. „Brebenel" — așa îl știu toți din lumea fotbalului, încă nu. *„Dacă sînt folositor echipei am să joc mai departe,* ne mărturisea. *Din atîția ani de sport am învățat multe. Cel mai important lucru dintre ele, cel care garantează cariera unui sportiv, mi se pare respectul față de el însuși. Vă spun sincer, mai la începutul activității fotbalistice nu luam totdeauna în seamă sfaturile celor mai vîrstnici, cînd îmi vorbeau despre obligațiile de neîncălcat ale performanței. Jucătorii valoroși — oameni adevărați — care au evoluat aici la Constanța, un Ciosescu, un Dinulescu, un Brînzei și alții mi-au arătat totdeauna direct, prin fapte, ce înseamnă disciplina, spiritul de răspundere în echipă, comportarea corectă, demnă în teren, în viață. Am căutat să-i imit. Nu cred că am reușit în măsura în care au făcut-o ei. Dar vă spun, fără falsă modestie, că o mulțumire am și eu față de ceea ce am făcut pentru F.C. Constanța. Clubul nostru — și oricare unitate a performanței — nu poate străbate, nu poate menține pasul performanței fără disciplină, fără un climat de muncă sănătos, de ordine. Viața a verificat convingător ceea ce spun. Rolul clubului e foarte mare. Din diversele etape ale carierei mele sportive vă pot spune că ori de cîte ori climatul pregătirii era de maximă seriozitate, de disciplină, nu numai atmosfera, ca efect direct, se prezenta admirabilă dar, aproape fără excepție, și rezultatele se îmbunătățeau".*

După ce l-am ascultat pe unul dintre cei mai vechi fotbaliști de performanță, al cărui palmares personal reprezintă, el însuși, cea mai bună recomandare pentru cei ce vor să-i imite lunga carieră, să trecem la Bacău. Am găsit, acolo, nedumerire pentru gestul unor sportivi, tot fotbaliști, care — la începutul pregătirilor — au lipsit o bună bucată de vreme. Plecați pe alte meleaguri, fără un cuvînt pentru cei care-i crescuseră — da, acesta este cuvîntul, fiind în cauză jucători formați, de la pitici, de clubul băcăuan — ei au înțeles însă că greșiseră și au revenit acasă. *I. Solomon* și *Botez* — despre ei este vorba — regretă, cu multă sinceritate, atitudinea lor. Clubul a avut o atitudine constructivă. I-a reprimit, dar nu înainte de a-i fi făcut să-și vadă, în întregime, greșelile din comportare. Colegii de echipă au avut și ei o contribuție creatoare, în sensul că i-au ajutat să reintre în colectiv, nu fără a-i fi „judecat" pentru nemotivata absență.

Dar o situație de neînțeles o prezintă Vamanu, și el un sportiv care a cunoscut consacrarea sub culorile S.C.-ului. Încă înainte de începerea sezonului el nu s-a mai prezentat la antrenamente și jocuri, pretextînd că va solicita transferarea pentru un alt club. Cînd? Cum? Cînd se știe bine că perioada de transferări a trecut, că nici vorbă nu poate fi de efectuarea unei treceri în alt club acum și mai cu seamă fără acordul clubului băcăuan? Conducerea acestuia preciza că, tocmai pentru păstrarea unei atmosfere de disciplină și ordine, nu va accepta în nici un caz să-i dea dezlegarea.

„În realizarea unei atmosfere de seriozitate, de muncă în cadrul echipei noastre, în anii — mulți — de cînd este coechipierul de bază al formației, Bölöni are un aport considerabil, ne spunea președintele Asociației sportive Armata Tg. Mureș, *Corneliu Cacovean. Ne bucurăm că a revenit la echipa națională, această rechemare a lui la lot a reprezentat o consecință logică a seriozității cu care a muncit, a încrederii lui în recîștigarea locului în selecționată. Cu asemenea sportivi putem realiza climatul de disciplină și de maximă participare la pregătiri și meciuri".*

Din trei locuri, din trei unități de performanță ale sportului nostru, aceeași concluzie: *climatul de seriozitate și muncă, de disciplină, de progres nu se poate construi decît prin eforturi neîntrerupte în aceste sensuri, prin exigență, prin punerea în valoare a exemplului acelor sportivi care constituie pilde vii de ceea ce înseamnă stăruința, seriozitatea, ambiția, condițiile marii reușite în arenă.*

Eftimie IONESCU

REZULTATELE BUNE NU VIN NICIODATĂ DE LA SINE...

E cunoscută relația de DETERMINARE pe care o are asupra rezultatului din întrecerea oficială modul în care se desfășoară antrenamentele, pregătirea. În tir cel puțin, relația este parcă mai directă decît în alte sporturi, cum ar fi, bunăoară, fotbalul în care un sportiv mai puțin pregătit poate înscrie, cu oarecare șansă, un gol. Este însă exclus să ai... noroc de 10 sau de 15 ori, să zicem, în timpul celor 60 de focuri pe care un trăgător le execută într-o probă de pistol sau de pușcă.

Poate că antrenorul focșănean **Adrian Alaci** oferă cea mai bună demonstrație a acestor afirmații. Efectiv, acest inimos specialist are, **zilnic,** următorul program de pregătire: 8—20, cu pauza de masă la prînz, de multe ori... nerespectată. Așa stînd lucrurile, **nu a mai surprins** pe nimeni, nici chiar pe antrenorii cu mai mari pretenții, că eleva lui Alaci, **Daniela Toader,** a reușit să cîștige 3 titluri de campioană națională la întrecerile recent încheiate la poligonul Tunari și la cel acoperit de la Dinamo. Colectivul de antrenori de la clubul **Steaua,** condus cu fermitate de coordonatorul **Teodor Coldea,** se înscrie în aceleași coordonate. De dimineață pînă seara există **o permanență** a specialiștilor la poligonul Domnești, deși acesta se află la mai mult de o oră și jumătate de... centrul Bucureștilor. Este, cu adevărat, o încîntare să constați climatul de muncă adecvat obținerii marii performanțe instituit pe liniile de tragere ale acestui poligon. Faptul, de pildă, că nici un țintaș din această secție nu intră pe standuri, la antrenamente, fără... caietul de însemnări și constatări zilnice privind propria pregătire spune multe despre atitudinea responsabilă, față de modul de a munci al acestor sportivi. Suita de rezultate bune ale acestui întreg sezon obținute în multe competiții internaționale de reprezentanții Stelei stă mărturie.

Nu la fel stau lucrurile vizavi de eforturile din antrenamente la secția de tir a **clubului sportiv universitar Brașov.** Continuă, de mai multă vreme, o atmosferă de suspiciune între sportivi, programele de antrenament sînt mai mult sau mai puțin respectate, se înregistrează absențe și întîrzieri. Consecința ? Rezultatele slabe la ultimele campionate naționale. Și încă un aspect la fel de grăitor: **forfaitul** antrenorului **Nicolae Bărbușescu** de la întrecerile de seniori, unde avea înscris un concurent, la pistol viteză... Pentru toate acestea — și pentru altele — Brașovul nu mai joacă rolul pe care-l avea, pînă nu de mult, în tirul nostru. Iar dacă am folosi exemplul acestei secții, n-am făcut-o decît pentru a atrage **atenția** și altor asemenea unități care uită că un rezultat bun nu vine niciodată de la sine. Concepția se impune: marea performanță se făurește numai **cu multă trudă,** cu deosebită responsabilitate, **acasă,** la antrenamente.

Radu TIMOFTE

CU SCHIFURILE LA NADA FLORILOR

Cu ani în urmă, *Alioșa Grozavu* a fost cîrmaci în schifurile cluburilor Dinamo și Metalul. Era blonduț, subțirel ca o vîslă, iar cu șepcuța lui colorată, cu hățurile bărcii în pumni, părea ca un jocheu urcat în sulky. Sta toată ziua pe lac, ori pe ponton în preajma uriașilor antrenori și discuta de la egal la egal numai cînd reușea să urce pe una din caprele acelea pe care odihnesc ambarcațiile. Fire ambițioasă, tenace, aprigă, la campionatele naționale a trecut de multe ori primul linia de sosire. A trecut cu juniorii, cu seniorii, iar cînd — tîrziu — și-a luat carnetul de antrenor, a trecut și pe la federația de specialitate...

— În ce problemă?

— *Am carnet de antrenor, categoria a III-a!*

— Așa?... La lotul olimpic va fi ceva mai greu. Ce zici de Fălticeni?...

— *Ce e la Fălticeni?*

— Asta e, că... nu e nimic!

— *Perfect!...*

Cînd a ajuns acasă, în Drumul Taberii, un vecin care își spăla mașina cîștigată la Pronosport, l-a privit o clipă, după care a întrebat discret: ● Cît? ● *Ce, cît?* ● Cît ai cîștigat? ● *Mult!* ● Cap de pod, sau o singură variantă? ● *O singură variantă* — FĂLTICENI!

O săptămînă mai tîrziu era mutat, cu familia, într-unul din blocurile orașului Fălticeni. Era anul trecut, către toamnă, cînd soarele se oglindea strălucitor în unda limpede a iazului de la poalele Fălticenilor, era anotimpul cînd marele Sadoveanu, fermecat de priveliștea neasemuit de frumoasă a locurilor, a zugrăvit în cuvinte NADA FLORILOR.

Iazul ce-i zice Șomuz a înghețat la 4 noiembrie și nu și-a șters copcile decît la 27 aprilie! În acest răstimp, fetele selecționate de fostul cîrmaci Alioșa Grozavu au făcut „bac", C.J.E.F.S. Suceava și F.R.C.Y. au conlucrat permanent, s-au adus schifuri, echipament gros, a venit mereu tînărul antrenor emerit *Paul Barcani* și a ridicat hangarul. Cînd, în vacanța școlară de primăvară, juniorii își disputau „fondul" pe Bega, viitorii schifiști de la Fălticeni lucrau încă la „bac", adică stăteau cocoțați sus, într-un vestiar din oraș, respectiv într-un schif tăiat în două de Alioșa, spre a deprinde măcar așa, prin aer, arta... vîslitului.

Abia în luna mai băieții și fetele acelea înalte, frumoase au ieșit pe apă! Iazul Șomuz n-a văzut barcă cu motor nici în poze. Și acum Alioșa Grozavu iese la cîrmă cu elevii lui. Dar acum e altceva: *A.S. Tinerețea Fălticeni* e cunoscută în lumea canotajului. În august la campionatele republicane de juniori de la Orșova, schifiștii de pe iazul Șomuz au trecut printre primii linia de sosire, lăsînd în urmă multe echipaje cu pretenții, de la *Dinamo,* de pildă (la 4+1 visle, fete), de la *C.S.Ș. Arad* și *C.S.Ș. Timișoara* (la 2 visle, băieți).

La înapoiere, i-a felicitat primarul orașului Fălticeni, *Artenie Costică,* iar la plecare după selecția din luna aceasta de la București, i-au felicitat cei de la federație. Alioșa Grozavu prezentase în fața exigenței comisii de selecție a viitoarelor loturi de la Snagov o „barcă de patru": *Carmen Bucur* (15 ani, comuna Bîrcișești), *Ana Luca* (17 ani, Plugari), *Elena Nistor* și *Felicia Toader* (19 ani, Dolhasca) — toate eleve la Fălticeni, de prin părțile de unde au pornit spre medalii Sanda Toma și Valeria Răcilă. Fetele au impresionat! Privindu-le, un bătrîn antrenor a exclamat: NADA FLORILOR!...

Sport, muncă, pasiune, indiferent de categoria carnetului de antrenor! Nu e cu adevărat grozav Grozavu ăsta ? (V.T.)